

Arrest

nr. 213 929 van 13 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn op 31 augustus 1996 en de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 29 december 2015 dient de verzoekende partij een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 maart 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine en geboren in de stad Kabul.

*U verklaarde het volgende tijdens uw **eerste asielaanvraag**: toen u vier jaar was verhuisde u naar het dorp Sakthazian in het district Balkh in de gelijknamige provincie. In 1376 (1997-1998) kwamen uw ouders om door een raketaanval op hun huis. U en uw zus verhuisden naar de wijk Saidabad in de stad Mazar-e-Sharif in de provincie Balkh. U studeerde tot de negende klas en werkte sinds uw kindertijd in het bouwbedrijf van uw vader waar u later onderdirecteur werd. U bent gehuwd en heeft drie kinderen die in de wijk Qalai Zaman Khan in de stad Kabul verblijven bij uw schoonfamilie. U kreeg in 1383 (2004-2005) twee bouwopdrachten van ex-president en leider van Jamiat-e-Islami B. R.[...]. In het jaar 1384 (2005-2006) werden de werken beëindigd, maar de opdrachtgevers zijn u nog 250.000 dollar verschuldigd. U werd echter aan het lijntje gehouden en zelfs aangevallen door de lijfwachten van R.[...] wanneer u probeerde uw geld terug te krijgen. De laatste keer moest u vijf tot zes dagen in het hospitaal doorbrengen. U diende een klacht in op het politiecommissariaat in Mazare- Sharif. Ustad Atta, gouverneur van Balkh en lid van Jamiat-e-Islami, bracht R.[...] op de hoogte van deze klacht. Er werden twee commandanten aangeduid om u te zoeken, uw winkel werd gesloten, uw ouderlijk huis werd vernield en uw auto werd beschoten. U ging naar Herat en bracht uw kinderen en echtgenote naar uw schoonvader in Kabul. In Herat wilde u klacht indienen tegen B. R.[...]. Dit werd u afgeraden omdat R.[...] invloed heeft in alle provincies en u zou liquideren. Uw schoonvader zei u dat de kinderen daar niet konden blijven omdat uw vijanden hem ook lastigvielen. U vond in Herat geen werk en ging toen naar Jalalabad. Daar kon u evenmin aan het werk. Jullie gingen vervolgens naar Pakistan en van Pakistan reisden jullie verder tot Iran. Omdat uw kinderen er geen onderwijs konden volgen, u regelmatig werd tegengehouden omdat u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte en uw schoonvader u vertelde dat uw vijanden niet meer waren langsgesproken, stuurde u uw kinderen en uw echtgenote terug naar uw schoonvader in Afghanistan. Uzelf bleef in Iran. Op het einde van het jaar 1388 (2009-2010) keerde u terug naar Afghanistan nadat uw schoonvader u had verzekerd dat er niets speciaals was gebeurd. Twee weken na uw terugkeer ging u aan het werk bij een bevriende metaalsmid. Uw echtgenote belde u met de boodschap dat u niet naar huis mocht komen omdat uw vijanden ervan op de hoogte waren dat u terug in het land was. U verliet Afghanistan opnieuw. U verbleef een drietal jaar in Griekenland waarvan u een jaar en drie of vier maanden in een gesloten centrum doorbracht. Na uw vrijlating bent u naar België gereisd waar u op 9 oktober 2013 arriveerde en twee dagen later een eerste asielaanvraag indiende. Na uw vertrek werd uw schoonvader lastiggevallend. Hij kreeg vaak bezoek van personen die wilden weten waar u was. Hij werd een keer naar het politiecommissariaat gebracht en ondervraagd over uw situatie. Op de school vragen onbekenden in welke klas uw zoon zit. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u de personen die als tussenpersonen optraden bij het onderhandelen van de bouwwerken die u uitvoerde in opdracht van B. R. [...]. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een document dat betrekking heeft op uw legerdienst, een document over een medische opleiding, 21 foto's, 2 bouwplannen, een document dat betrekking heeft op de overuren die door uw werknemers werden gemaakt, een bouwcontract, een document met betrekking tot het geld dat u verschuldigd was voor de bouw van de moskee, vijf rekeningen van de aankoop van materialen, uw taskara, een bevestigingsbrief van Fardeen Metaal Shop en de Federatie van Ambachten en Handelaars, twee enveloppes en een bedrijfsvergunning voor. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) nam op 31 maart 2014 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest nr. 126748 van 4 juli 2014 een gelijkaardige beslissing.*

*U keerde niet terug naar uw land van herkomst en verklaarde zich op 10 juli 2014 voor een **tweede keer vluchteling**. U verwees in uw tweede asielaanvraag opnieuw naar de asielmotieven zoals in uw eerste asielaanvraag en u benadrukte het actuele karakter ervan. U stelde bij een terugkeer de zoon van wijlen B. R.[...] te vrezden. Hij kwam naar uw huis en probeert alles in beslag te nemen. Uw zoon werd geslagen door zijn manschappen. Uw vrouw verliet 20 dagen voor uw tweede asielaanvraag Kabul en ging met uw kinderen en uw zus naar haar tante in Logar. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: twee ziekenhuisattesten, schoolattesten (oproepingsbrieven) van uw kinderen en een verklaring van burens en twee winkeliers. Op 29 augustus 2014 ging het Commissariaat-generaal over tot een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep bij de RvV werd op 17 oktober 2014 verworpen.*

*Op 6 november 2014 verklaarde u zich voor de **derde keer vluchteling**. U verwees in uw derde asielaanvraag deels naar de asielmotieven zoals in uw eerste asielaanvraag namelijk uw problemen met wijlen ex-president B. R.[...] en zijn entourage omwille van de door uw bedrijf uitgevoerde bouwwerken. U stelde dat in het kader van deze problemen enkele van uw afgelegde verklaringen niet correct waren. Op aanraden van de smokkelaar stelde u de gebeurtenissen anders voor en legde u enkele valse documenten voor. U bleef wel nog verwijzen naar de achterstallige betaling voor het door uw*

bouwbedrijf uitgevoerde bouwproject. U deed verschillende keren beroep op de vakbond om het geld te eisen, maar u werd met de dood bedreigd. Hierdoor had u zelf schulden omdat u de leverancier, H.F.[...], van de bouwmaterialen niet kon betalen. H.F.[...] eiste echter zijn geld op en stuurde gewapende bodyguards op u af. U werd opnieuw met de dood bedreigd. U besloot met uw vrouw en kinderen Afghanistan te verlaten in 2005. U ging via Pakistan naar Shiraz en later naar Teheran waar u tot 2011 illegaal verbleef en werkte. U keerde dus nooit terug naar Afghanistan zoals u wel verklaarde in uw vorige asielaanvragen. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u een fotokopie neer van een brief van uw werkgever in Iran. Inzake uw derde asielaanvraag ging het Commissariaat-generaal op 28 november 2014 over tot een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep bij de RvV werd op 11 februari 2015 verworpen.

Op 31 maart 2015 diende u een **vierde asielaanvraag** in waarbij u verklaarde niet terug te zijn gekeerd naar uw land van herkomst. In het kader van uw vierde asielaanvraag haalde u aan nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat uw problemen, die u in het kader van uw derde asielaanvraag aanhaalde, nog steeds actueel zijn. U vreesde H.F.[...]. Voorts haalt u ook aan in Afghanistan als zanger te hebben opgetreden en daardoor bedreigingen te hebben verkregen. Ook vreesde u vervolgd te worden in Afghanistan omdat u in België in een kerk hebt verbleven en omdat u reeds lang weg bent uit Afghanistan en verwesterd bent. Ter staving van uw vierde asielaanvraag legde u een USB-stick neer met zangopnames en demonstraties waaraan u deelnam evenals foto's van u tijdens de kerkdemonstraties in Brussel, een weekendprogramma van de 'Lampedus Mars', foto's toen u als kok meehielp in het opvangcentrum, een foto terwijl u aan het zingen bent op een feestje en een begeleidende nota van uw advocaat. Inzake uw derde asielaanvraag ging het Commissariaat-generaal op 24 april 2015 over tot een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw beroep bij de RvV werd op 19 augustus 2015 verworpen.

Op 29 december 2015 vroeg u een **vijfde maal asiel aan** in België, omdat u zich bekeerd heeft tot het protestantisme. Toen u verbleef in een kerk, samen met andere Afghanen, kwam u begin 2015 in aanraking met M. S.[...], die u introduceerde in de kerkgemeenschap van het 'Antwerp Christian Fellowship'. In deze kerk werd u gedoopt op 18 oktober 2015. Om die reden zou u worden gedood in Afghanistan. Ter staving van uw bekering legt u uw doopcertificaat neer, een brief van Hamburger David, de pastoor van de kerk Antwerp Christian Fellowship, een brief van Sha. M.[...] die u heeft overtuigd naar de protestantse kerk te gaan, foto's van u toen u gedoopt werd, mailverkeer tussen u en pastoor Hamburger David en een begeleidende brief van uw advocaat. Ook legt u een proces-verbaal neer en een medisch verslag van toen u in Antwerpen werd geslagen omwille van uw bekering.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er moet worden beklemtoond dat uw eerdere asielerzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Er werd aldus geen geloof gehecht aan uw vermeende problemen met de clan van ex-president B.R.[...] en daardoor ook met uw problemen met de leverancier en schuldeiser H.F.[...]. In het kader van uw vijfde asielaanvraag geeft u toe dat u slechts voor dertig procent de waarheid heeft gezegd en dat u beschaamd bent dat u gelogen heeft (gehoorverslag CGVS, dd. 29/09/2016, p. 3). U geeft wel aan dat u nog steeds geld moet aan mensen. U heeft echter sinds uw vorige aanvraag niets nieuws vernomen inzake die problemen (CGVS, p. 3). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige asielaanvraag louter verwijst naar zaken die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt niets aan de beoordeling van de RvV en is op zich niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In het kader van uw vijfde asielaanvraag haalt u aan te zijn bekeerd tot het protestantisme. Toen u in de kerk onderdak kreeg samen met andere Afghanen leerde u begin 2015 de Iraanse bekeerling S. M. [...] kennen. Hij introduceerde u in de protestantse kerk 'Antwerp Christian Fellowship' waar u zich op 18 oktober 2015 liet dopen aldus het doopselcertificaat. Er moet echter worden opgemerkt dat doorheen uw verklaringen niet blijkt dat uw bekering is ingegeven door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Integendeel, uit wat volgt blijkt dat uw bewering bekeerd te zijn eerder blijkt te zijn ingegeven door louter opportunisme, dan een diepgaande persoonlijke reflectie.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de loop van uw eerste vier asielerprocedures herhaaldelijk uw verklaringen hebt aangepast, hebt aangevuld met ongeloofwaardig geachte nieuwe elementen en ook te kennen hebt gegeven valse documenten te hebben neergelegd. Deze vaststellingen brengen uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang. Hieruit blijkt dan ook dat u er helemaal niet voor terugdeinst om valse asielmotieven en valse bewijsstukken aan te brengen en zaken in te studeren om toch maar een verblijfsstatus te verkrijgen via de asielerprocedure.

Er kunnen vervolgens heel wat vraagtekens worden geplaatst bij de manier waarop u kennis nam van uw nieuwe religie, het tijdstip van uw bekering en de rol die uw Afghaanse familie zou spelen in uw vrees voor vervolging naar aanleiding van uw gewijzigde geloofsovertuiging.

Het is opmerkelijk dat u in het kader van uw vijfde asielaanvraag verklaart dat u reeds begin 2015, toen u in die kerk verbleef om te demonstreren samen met andere Afghanen, kennis had gemaakt met S.M.[...] en al vrij snel met hem afsprak om te praten en luisteren naar het door hem gekozen pad. Tijdens uw gehoor vernoemde u weliswaar begin 2014 dat u Shakori Mojtabad leerde kennen en dat u ook gedoopt werd op 18/10/2014, maar aangenomen mag worden dat u begin 2015 bedoelde daar u gedoopt werd op 18/10/2015 volgens het doopselcertificaat en u tijdens het gehoor ook sprak dat u reeds anderhalf jaar heel wat hebt bereikt dankzij uw nieuwe geloofsovertuiging (stuk 1; CGVS, p. 3). Sinds de aanvang van uw ontmoeting met Shakori Mojtabad twijfelde u schijnbaar ook reeds over uw eigen geloof, gezien u reeds vijftig jaar bad in de moskee en in schrijnen, maar er niets gebeurde (CGVS, p. 3-5). Het is dan ook zeer opmerkelijk dat u in het kader van uw vierde asielaanvraag en de beroepsprocedures nadien niets aangaf over uw nieuwe interesse, aangezien u op dat moment al in contact was gekomen met Mojtabad. In het kader van uw vierde asielaanvraag, die u indiende op 31 maart 2015, haalde u namelijk niets aan over uw kennismaking met Shakori Mojtabad en uw eerste stappen naar uw nieuwe geloof. U vermeldde dit niet toen u bij de DVZ op 7 april 2015 vertelde dat u in België in een kerk hebt verbleven (verklaring DVZ vierde aanvraag, dd. 07/04/2015, vraag 15), noch haalde uw advocaat uw daadwerkelijke bekering aan in zijn verzoekschrift op datum van 10 mei 2015 naar aanleiding van de negatieve beslissing van het CGVS in het kader van uw vierde asielaanvraag, noch vond u het nodig om over uw bekering te komen spreken op de zitting van de RvV die nochtans op uw uitdrukkelijke vraag tot horen werd georganiseerd op 7 augustus 2015, in het kader van het beroep tegen de weigering van inoverwegingname. Dat u in het kader van uw vijfde asielaanvraag verklaart reeds begin 2015 in aanraking te zijn gekomen met uw nieuwe geloof maar daar doorheen de verschillende procedures in het kader van uw vierde aanvraag die liep tot 7 augustus 2015 met geen woord over repte, plaatst heel wat vraagtekens bij de wijze waarop u uw ontdekking van uw nieuwe geloof schetst en versterkt het opportunistische karakter van uw beweringen ten volle.

Voorts slaagt u er allerminst in uw eerste ontmoeting met Shakori Mojtabad in de kerk aannemelijk te maken, en dan vooral niet het gesprek dat uw interesse in het pad van Mojtabad opwekte. U hoorde Mojtabad met een andere Afghaan discussiëren over één verschil in het christendom en de islam. U hoorde Mojtabad vertellen dat de Afghaan (moslim) dacht dat de aarde plat was, terwijl reeds in het evangelie staat dat de aarde rond is (CGVS, p. 5). Dat deze ene zin, gezien u meermaals benadrukt dat het gesprek zeer kort was en er niets meer werd gezegd (CGVS, p. 5), uw verlangen zo opwekte dat u meer wenste te horen van Mojtabad en onmiddellijk na dat heel korte gesprek reeds besloot naar hem toe te gaan in Antwerpen komt gewoonweg niet plausibel over. Ook al had u een kritische zin, toch is het verwonderlijk dat u, iemand die verklaart een religieus persoon te zijn die vijftig jaar ging bidden in de moskee en in schrijnen zomaar bij het horen van de stelling dat de aarde rond is in plaats van plat, besloot naar Antwerpen te trekken om te gaan luisteren naar iemand die er duidelijk op uit was moslims te bekeren. De intenties van Mojtabad ware namelijk overduidelijk gezien hij in een katholieke kerk in Brussel tegen Afghanen de tegenstellingen tussen de islam en het evangelie zat te verkondigen (CGVS, p. 6).

Vervolgens slaagt u er ook niet in de verdere gesprekken die hebben geleid tot uw trektocht naar het 'Antwerp Christian Fellowship' geloofwaardig te maken. Zo zegt u mee te zijn gegaan naar de kerk met Mojtabad nadat u hem hoorde vertellen over de mirakels (CGVS, p. 6). U vertelt dat u in al die decennia dat u als moslim had gebeden nog nooit had gezien over mirakels zoals een blinde doen zien en een zieke genezen. Uitdrukkelijk gevraagd of er in de islam dan niet over mirakels wordt gesproken, antwoordt u ontwijkend en zegt u dat u geen mirakels heeft gezien. Gevraagd of u dan wel al gezien had hoe God een blinde deed zien, antwoordt u echter ontkennend. Het enige waar u in de islam ooit van hoorde was dat een doofstomme plots kon spreken, maar dat het uiteindelijk een spion bleek te zijn. Uw verklaringen over de reden waarom u koos voor het protestantisme komen allerminst gefundeerd over en kunnen dan ook niet als ernstig worden beschouwd. Hier aansluitend moet zelfs worden benadrukt dat Jezus zelf ook als Isa, de Messias, wordt vernoemd in de Koran, waar tal van mirakels in beschreven worden.

De door u geschetste bekering wordt nog meer ondermijnd doordat u deze ophangt aan een frappante tegenstrijdigheid. Wanneer u na Mojtabad zijn bezoek aan de kerk in Brussel te horen had gekregen dat de aarde rond was, besloot u uw echtgenote te contacteren. U wou dat ze aan de broer van uw oom langs moederszijde, die een mullah is in Afghanistan, vroeg om de beweringen van Mojtabad naar waarheid te schatten (CGVS, p. 5). Uw echtgenote verblijft namelijk bij uw neef langs moederskant, in Qalai Musa, Kabul, zo zegt u (CGVS, p. 2-3). Deze verklaringen zijn zeer opmerkelijk in het licht van uw verklaringen in het kader van uw voorafgaande asielaanvragen. In het kader van uw derde asielaanvraag deelde u namelijk mee dat uw vrouw en kinderen bij uw neef in Teheran, Iran,

verbleven. Jullie waren in 2005 samen uit Afghanistan vertrokken (verklaring DVZ derde aanvraag, dd. 18/11/2014, vraag 15). Ook uw advocaat benadrukte in zijn verzoekschrift op 14 december 2014 het verblijf van uw gezin in Iran, in het kader van uw derde asielaanvraag. Ook in het kader van uw vierde asielaanvraag vermeldde u dat uw echtgenote in Iran verbleef. In Afghanistan had u enkel een oude en zwakke oom die zich moeilijk kan verplaatsen, zo stelde u (verklaring DVZ vierde aanvraag, dd. 07/04/2015, vraag 17 & 21). Opnieuw onderstreepte uw advocaat, in het kader van uw vierde asielaanvraag, in zijn toenmalig verzoekschrift van 10 mei 2015 uw beweringen over hun verblijf in Iran. In het kader van die verklaringen is het dan ook uiterst vreemd dat uw echtgenote plots weer met uw kinderen in Kabul zouden verblijven. Meer zelfs, in het kader van uw vijfde asielaanvraag haalde u bij het invullen van de verklaring DVZ geen wijziging in uw familiale situatie aan (verklaring DVZ vijfde aanvraag, dd. 11/04/2016, vraag 15), u meldde niets over een eventuele verhuis van Iran naar Afghanistan toen u vertelde dat u om de twee dagen contact hebt met uw echtgenote (verklaring DVZ vijfde aanvraag, vraag 20) en greep ook de kans om over haar verhuis te praten niet aan toen u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gevraagd naar de verblijfplaats van uw echtgenote (CGVS, p. 2-3). U haalt dus nergens aan dat uw vrouw in tussentijd terug zou zijn verhuisd van Iran naar Afghanistan en lijkt dus in het kader van uw vijfde asielaanvraag gewoon vast te houden aan de verklaringen die u tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag hebt verteld, maar die u in het kader van uw derde asielaanvraag hebt aangepast (verklaring DVZ derde aanvraag, dd. 18/11/2014, vraag 15). Gezien de verblijfplaats van uw echtgenote een cruciaal element uitmaakt in uw bekeringsproces, wordt door deze tegenstrijdige verklaringen niet alleen de wijze waarop u bekeerd bent ondermijnd, maar wordt ook uw bewering dat uw familie op de hoogte zou zijn over vermeende bekering van tafel geveegd. In het kader van uw vijfde asielaanvraag zegt u namelijk dat kennissen van u uit Antwerpen tegen de oom van uw echtgenote in Kabul verteld hadden over uw bekering, waarna uw echtgenote door jullie familie bedreigd werd met de melding dat als het waar was wat ze gehoord hadden, ze van u diende te scheiden (CGVS, p. 3). Gezien u in het verleden steevast beweerde dat uw echtgenote in Iran verblijft, kan aan deze feiten evenmin geloof worden gehecht.

Vervolgens stemt het ook tot nadenken dat u over bepaalde kernelementen van uw nieuwe geloof onvoldoende kennis heeft en/of deze gewoonweg niet begrijpt. Voor iemand die een nieuw godsdienstig pad volgt, is het niet te begrijpen dat u het belangrijkste feest in het christendom niet kunt situeren in een kalenderjaar. Algemeen gevraagd wanneer Pasen, de opstanding van Jezus Christus, wordt gevierd, geeft u aan het niet te weten (CGVS, p. 11). Specifieker gevraagd naar de maand waarin dit feest plaats vindt, kunt u evenmin antwoorden. Wanneer dan gevraagd wordt wat er op 26 december wordt gevierd, schat u dat op die dag Pasen wordt gevierd (CGVS, p. 11). Nochtans verklaarde u even voordien dat we de dood van Jezus op 26 december wordt herdacht (CGVS, p. 11). Wanneer om bevestiging wordt gevraagd dat Pasen volgens u dus in december wordt gevierd, zegt u dat u dit toch zo hoorde van Mojtabad. Wanneer u dan wordt gevraagd wanneer Kerstmis wordt gevierd, antwoordt u zelfverzekerd op 1 januari (CGVS, p. 14). Geconfronteerd dat 1 januari gewoon nieuwjaar is voor onze kalendervisseling, zegt u dan nieuwjaar de geboortedag van Jezus is. Geconfronteerd dat aanhangers van Jezus net op 26 december zijn geboortedag vieren en dat Pasen rond mei wordt gevierd, verschuilt u zich achter het feit dat u de bijbel nog niet gelezen heb en in de toekomst zo'n fouten niet meer zult maken (CGVS, p. 12). U wilt uw nieuwe pad namelijk stap voor stap bewandelen. Deze verklaring voor uw onwetendheid en foutieve verklaringen over de twee grootste feesten in het christendom, kan niet worden aanvaard. Aangezien u een document neerlegt dat u gedoopt werd op 18 oktober 2015, en het gehoor op het CGVS plaatsvond in september 2016, mag worden aangenomen dat u, als nieuwbaken bekeerling, de twee grootste feesten van uw nieuwe religie reeds uitbundig zou hebben meegevierd en beleefd. De vaststelling dat u deze dan zo verkeerdelijk situeert, kan dan ook niet worden goedgepraat. Voorts lijkt u nog nooit te hebben gehoord van parabels en eenmaal uitgelegd slaagt u er in maar één na te vertellen, dat van de zaaier (CGVS, p. 9-10). U geeft nog mee dat er veel van die verhalen zijn, maar dat u er niet opkomt (CGVS, p. 10). Uit informatie blijkt echter dat de gelijkenissen of parabels een zeer belangrijke rol spelen binnen het christendom. De moraal ervan vormt de kern van de leer van Christus. Het parabel van het verloren schaap situeert u zelfs in het Oude Testament om te verklaren dat u er niets over kunt weergeven (CGVS, p. 12). Nochtans is dit verhaal een van de bekendste uit het Nieuwe Testament. De vaststelling dat u zo'n basiskennis van uw nieuwe geloof ontbreekt, ondermijnt ten stelligste uw diepste verlangen in uw nieuwe geloof. De kennis die u daarnaast wel etaleert komt hierdoor ook uiterst ingestudeerd over. Uw verklaring dat u de bijbel nog niet hebt gelezen omdat u nog geen in Farsi heeft gevonden (CGVS, p. 9) komen evenmin aannemelijk over. Op datum van uw gehoor was u reeds anderhalf jaar bezig zich zogezegd te verdiepen in het protestantisme (CGVS, p. 3). Mojtabad is bovendien een Iraniër (CGVS, p. 9). Verwacht mag worden dat die u zonder moeite een bijbel in het Farsi zou hebben kunnen aanreiken indien u dit zo uitdrukkelijk wenste. Uw bewering dat Mojtabad voldoende Engels spreekt en dus geen bijbel in het Farsi nodig had, weerlegt niet waarom hij niet makkelijk een voor u zou hebben kunnen verkrijgen indien

u dit zo erg wenste. Bovendien blijkt reeds uit het mailverkeer tussen u en pastoor Hamburger David dat hij u reeds op 29 januari 2016 kennis had laten nemen van de bijbelstudies in het Farsi. Waarom u dan negen maand later op de dag van uw gehoor op het CGVS op 29 september 2016 nog steeds geen bijbel in het Farsi zou hebben kunnen bemachtigen, mag een raadsel heten en spreekt vooral boekdelen over uw gebrek aan oprechte religieuze overtuiging.

Tot slot kunnen ook heel wat vragen worden gesteld bij uw snelle doop, zeker in het licht van uw uiterst gebrekkige kennis van uw nieuwe geloof. Zo verklaart u pas begin 2015 uw nieuwe pad te zijn ingeslagen waarna u nog in hetzelfde jaar werd gedoopt, in oktober 2015. Er mag toch worden aangenomen dat men nieuwe bekeerlingen eerst uitgebreide lessen zou geven in het geloof en hen daarbij zou ondersteunen alvorens hen te dopen, toch geen onbelangrijk sacrament voor het protestantisme. Het sacrament is echter opnieuw een term die u niets zegt (CGVS, p. 8). Dat u echter met zo'n gebrekkige basiskennis en zonder ook maar iets te hebben gelezen in de bijbel (CGVS, p. 9), werd gedoopt, ondermijnt nog maar eens de oprechtheid van uw bekering tot het protestantisme.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient dan ook opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw kerkbezoek en doop ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging en niet louter geïnspireerd is door opportunisme. Daarnaast bent u er evenmin in geslaagd uw asielaanvraag, dat u ophing aan uw bekering, geloofwaardig te maken.

Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u de Belgische autoriteiten bewust hebt trachten te misleiden met betrekking tot uw geloofsovertuiging. Een dergelijke handelswijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat om bovenstaande bevindingen in positieve zin te wijzigen. Dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Uit uw doopcertificaat, doopfoto's, de brief van Hamburger David, de brief van Shakori Mojtaba en het mailverkeer tussen u en pastoor Hamburger David, kan hoe dan ook niet afgeleid worden dat u oprecht bekeerd bent of hier zelfs maar de intentie toe hebt. Het proces-verbaal is dan weer louter een door u neergeschreven getuigenis zonder dat er een uitspraak wordt gedaan over de echtheid van deze verklaringen. Ook het medisch verslag zegt niets over de achterliggende reden waarop u uw medische klachten heeft opgelopen. Uw advocaat verwijst in zijn nota nog naar uw verblijf in een kerk, toen u bescherming zocht. Er moet worden opgemerkt dat deze verklaring reeds in het kader van uw vierde asielaanvraag werd aangehaald en ook reeds werd beoordeeld. De andere punten die uw advocaat aanhaalt passen binnen de verklaringen die u heeft afgelegd naar aanleiding van uw vijfde asielaanvraag.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel I, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" juncto het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

In wat zich aandient als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart bekeerd te zijn tot het christendom. Zij vreest bij terugkeer in Afghanistan als christen te worden geïdoleerd door de taliban.

De verzoekende partij legt ter staving van haar relaas volgende documenten met betrekking tot haar bekering voor: een doopcertificaat, de een brief van de pastoor van de kerk van de verzoekende partij, een brief van S.M., foto's van de doop van de verzoekende partij, mailverkeer tussen de verzoekende partij en haar pastoor en een begeleidende brief van haar advocaat. Ook legt de verzoekende partij een verklaring die zij bij de politie afgelegd zou hebben en een medische verslag neer.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal betwist dat de verzoekende partij werd gedoopt in het christendom. Evenmin wordt betwist dat verzoeker betrokken is bij haar kerk. Evenwel meent de commissaris-generaal dat haar bekering tot het christendom en haar kerkbezoek niet kan leiden tot een erkenning van de vluchtelingenstatus omdat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar doop en kerkbezoek geïnspireerd is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging.

Hiermee geeft de commissaris-generaal aan de oprechtheid van verzoekers bekering in vraag te stellen. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn*

godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.” (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van de verzoekende partij over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het betreft dus een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. De Raad betreft in deze beoordeling alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat onder meer wordt getwijfeld aan de oprechtheid van verzoekers bekering omwille van volgende redenen:

- De commissaris-generaal acht het erg bevreemdend dat de verzoekende partij haar ontmoeting met S.M. en haar eerste stappen in het nieuwe geloof niet aangehaald heeft bij haar vierde asielaanvraag die ze indiende op 31 maart 2015. Daarenboven werd de daadwerkelijke bekering niet aangehaald in het verzoekschrift van 10 mei 2015 naar aanleiding van het beroep dat de verzoekende partij ingediend heeft tegen de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag. Evenmin heeft de advocaat van de verzoekende partij dit aangehaald op de terechtzitting van 7 augustus 2015 waar de verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd heeft om gehoord te worden.
- De commissaris-generaal acht de ontmoeting met S.M. in de kerk en het daaropvolgend gesprek niet aannemelijk.
- De commissaris-generaal meent dat de verklaringen waarom de verzoekende partij voor het protestantisme koos niet gefundeerd zijn, waardoor ze ook niet als ernstig kunnen beschouwd worden.
- De commissaris-generaal stelt vast dat de verzoekende partij bij het derde en vierde verzoek om internationale beschermingen aangegeven heeft dat haar echtgenote in Iran verbleef, terwijl de verzoekende partij heden aangeeft dat haar echtgenote in Qalai Musa, in Kaboel verblijft waardoor ze vasthoudt aan haar verklaringen tijdens het eerste en het tweede verzoek.
- De commissaris-generaal zet uiteen dat de verzoekende partij over bepaalde kernelementen van haar geloof onvoldoende kennis heeft en/of gewoonweg niet begrijpt. Bijgevolg komt de kennis die ze wel heeft uiterst ingestudeerd over.
- De commissaris-generaal stelt zich ook vragen bij het snelle verloop van haar doop, zeker in het licht van haar uiterst gebrekkige kennis van haar nieuwe geloof.

Wat de motieven voor de bekering tot het protestantisme betreft, is het inderdaad zo dat deze niet gefundeerd zijn. In haar vijfde verzoek om internationale bescherming geeft de verzoekende partij aan dat ze steeds een religieuze persoon was die 25 jaar ging bidden in de moskee en in schrijnen. Gelet op voormeld profiel van de verzoekende partij is het opmerkelijk dat haar interesse voor het christendom plots gewekt werd toen zij een zeer kort gesprek tussen een Afghaan en de christen M.S. over één verschil tussen de islam en het christendom, met name de vraag of de aarde al dan niet rond was, opving, daarna met de christen M.S. sprak en onmiddellijk de volgende dag met M.S. afsprak. Dit tweede gesprek tussen de verzoekende partij en M.S. vormde de aanleiding om de tweede dag volgende op hun eerste ontmoeting reeds naar een kerk te gaan. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Dat deze ene zin, gezien u meermaals benadrukt dat het gesprek zeer kort was en er niets meer werd gezegd (CGVS, p. 5), uw verlangen zo opwekte dat u meer wenste te horen van Mojtabad en onmiddellijk na dat heel korte gesprek reeds besloot naar hem toe te gaan in Antwerpen komt gewoonweg niet plausibel over.”* De verzoekende partij verklaart ook dat de eerste keer dat ze de kerk betrad met haar vriend M.S. ze gedurende 40 minuten à een uur in de kerk gezeten heeft en de koster voorlas. Hij verdedigde god, legde mirakels uit en hielp de armen rond hem. De koster zei ook dat

de mensen de armen moesten helpen. De verzoekende partij geeft ook aan dat zij tijdens haar eerste kerkbezoek voorgesteld werd aan de koster en dat er onmiddellijk voor hem gebeden werd (gehoorverslag 29 september 2016, p.4). De verzoekende partij legt uit dat ze na 3 à 4 dagen na dit kerkbezoek een bijzondere droom gehad heeft. Deze droom heeft de verzoekende partij de tweede zondag na de ontmoeting met Mojtabad, aan de koster verteld en de koster zou geantwoord hebben dat het oog van god op de verzoekende partij gericht was. 4 à 5 zondagen na voormeld gesprek ging de verzoekende partij opnieuw naar de kerk omwille van haar zieke dochter. *“God zou me helpen met haar dagelijkse problemen.”* De verzoekende partij preciseert dat de dokters haar hadden opgegeven, maar doordat de kerkgemeenschap voor haar gebeden heeft en haar echtgenote via de telefoon meeluisterde genas zij 4 à 5 dagen later (gehoorverslag 29 september 2016, p.5). Tijdens het gehoor beklemt de verzoekende partij dat het gesprek met Mojtabad, de droom en de gebeden essentieel geweest zijn voor haar bekering. Voormelde redenen die aan de grondslag liggen van de bekering van de verzoekende partij zijn niet gefundeerd. De Raad beklemt dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is en de verzoekende partij reeds gedurende 25 jaar tot de islam gebeden heeft, bijgevolg kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat ze een proces van twijfel en verwarring zou hebben doorgemaakt, de tijd zou hebben genomen om zich in haar nieuwe geloof te verdiepen en na te denken over haar beslissing en de eventuele consequenties te overwegen. Elke bekering is inderdaad uniek, maar *in casu* ontbreken voormelde elementen. Daarentegen werd haar interesse in het christendom plots opgewekt ten gevolge van een korte gesprek tussen twee personen over de vraag of de aarde al dan niet plat was. Daarna heeft ze onmiddellijk met de christelijke persoon afgesproken en de daaropvolgende dag heeft de verzoekende partij reeds een kerk bezocht en met een koster gesproken, waarop ze een paar dagen later een bijzonder droom gehad heeft en een paar zondagen later werd voor haar dochter gebeden waardoor zij genas (gehoorverslag 29 september 2016, p.4-6; p. 14-15). Elk element van reflectie ontbreekt.

Wat de kennis van het nieuwe geloof betreft blijkt vooreerst dat de verzoekende partij een aantal zaken met betrekking tot haar nieuwe geloof weet zoals bijvoorbeeld de heilige drievuldigheid. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat deze kennis ingestudeerd lijkt, nu de verzoekende partij onwetend is over een aantal kernaspecten van het christendom onder meer over Pasen en Kerstmis. Het gaat immers niet om details doch om absolute basisaspecten van het christelijke geloof. Er wordt niet geëist of verwacht dat verzoekende partij als bekeerling een encyclopedische kennis tentoonspreidt van de bijbel maar er kan minstens verwacht worden dat verzoekende partij weet tot welk geloof zij toegetreden is en dat zij kan duiden wat haar geloof thans inhoudt. *In casu* echter is de onwetendheid over wanneer Kerstmis en Pasen plaatsvinden zo flagrant dat dit niet valt te rijmen met een oprechte bekering naar het christendom. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij regelmatig naar de kerk gaat en vieringen bijwoont, doch kan ze slechts één parabel vertellen. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“Voor iemand die een nieuw godsdienstig pad volgt, is het niet te begrijpen dat u het belangrijkste feest in het christendom niet kunt situeren in een kalenderjaar. Algemeen gevraagd wanneer Pasen, de opstanding van Jezus Christus, wordt gevierd, geeft u aan het niet te weten (CGVS, p. 11). Specifieker gevraagd naar de maand waarin dit feest plaats vindt, kunt u evenmin antwoorden. Wanneer dan gevraagd wordt wat er op 26 december wordt gevierd, schat u dat op die dag Pasen wordt gevierd (CGVS, p. 11). Nochtans verklaarde u even voordien dat we de dood van Jezus op 26 december wordt herdacht (CGVS, p. 11). Wanneer om bevestiging wordt gevraagd dat Pasen volgens u dus in december wordt gevierd, zegt u dat u dit toch zo hoorde van Mojtabad. Wanneer u dan wordt gevraagd wanneer Kerstmis wordt gevierd, antwoordt u zelfverzekerd op 1 januari (CGVS, p. 14). Geconfronteerd dat 1 januari gewoon nieuwjaar is voor onze kalenderwisseling, zegt u dan nieuwjaar de geboortedag van Jezus is. Geconfronteerd dat aanhangers van Jezus net op 26 december zijn geboortedag vieren en dat Pasen rond mei wordt gevierd, verschuilt u zich achter het feit dat u de bijbel nog niet gelezen heb en in de toekomst zo'n fouten niet meer zult maken (CGVS, p. 12). U wilt uw nieuwe pad namelijk stap voor stap bewandelen. Deze verklaring voor uw onwetendheid en foutieve verklaringen over de twee grootste feesten in het christendom, kan niet worden aanvaard. Aangezien u een document neerlegt dat u gedoopt werd op 18 oktober 2015, en het gehoor op het CGVS plaatsvond in september 2016, mag worden aangenomen dat u, als nieuwbaken bekeerling, de twee grootste feesten van uw nieuwe religie reeds uitbundig zou hebben meegevierd en beleefd. De vaststelling dat u deze dan zo verkeerdelijk situeert, kan dan ook niet worden goedgepraat.”* Dit zwaarwichtig motief van de bestreden beslissing wordt op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat: *“Voorts lijkt u nog nooit te hebben gehoord van parabellen en eenmaal uitgelegd slaagt u er in maar één na te vertellen, dat van de zaaier (CGVS, p. 9-10). U geeft nog mee dat er veel van die verhalen zijn, maar dat u er niet opkomt (CGVS, p. 10). Uit informatie blijkt echter dat de gelijkenissen of parabellen een zeer belangrijke rol spelen binnen het christendom. De moraal ervan vormt de kern van de leer van Christus. Het parabel*

van het verloren schaap situeert u zelfs in het Oude Testament om te verklaren dat u er niets over kunt weergeven (CGVS, p. 12). Nochtans is dit verhaal een van de bekendste uit het Nieuwe Testament. De vaststelling dat u zo'n basiskennis van uw nieuwe geloof ontbreekt, ondermijnt ten stelligste uw diepste verlangen in uw nieuwe geloof. De kennis die u daarnaast wel etaleert komt hierdoor ook uiterst ingestudeerd over. Uw verklaring dat u de bijbel nog niet hebt gelezen omdat u nog geen in Farsi heeft gevonden (CGVS, p. 9) komen evenmin aannemelijk over. Op datum van uw gehoor was u reeds anderhalf jaar bezig zich zozegd te verdiepen in het protestantisme (CGVS, p. 3). Mojtabad is bovendien een Iraniër (CGVS, p. 9). Verwacht mag worden dat die u zonder moeite een bijbel in het Farsi zou hebben kunnen aanreiken indien u dit zo uitdrukkelijk wenste. Uw bewering dat Mojtabad voldoende Engels spreekt en dus geen bijbel in het Farsi nodig had, weerlegt niet waarom hij niet makkelijk een voor u zou hebben kunnen verkrijgen indien u dit zo erg wenste. Bovendien blijkt reeds uit het mailverkeer tussen u en pastoor Hamburger David dat hij u reeds op 29 januari 2016 kennis had laten nemen van de bijbelstudies in het Farsi. Waarom u dan negen maand later op de dag van uw gehoor op het CGVS op 29 september 2016 nog steeds geen bijbel in het Farsi zou hebben kunnen bemachtigen, mag een raadsel heten en spreekt vooral boekdelen over uw gebrek aan oprechte religieuze overtuiging."

Voorts haalt de verzoekende partij tijdens haar gehoor aan dat zij reeds andere personen bekeerd heeft. Gelet op het gegeven dat er slechts sprake is van een formele bekering en, gezien voorgaande vaststellingen, niet van een werkelijke, verinnerlijkte bekering, wordt er dan ook geen geloof gehecht aan het gegeven dat de verzoekende partij haar geloof veruitwendigd heeft en effectief personen bekeerd heeft. Daarenboven legt de verzoekende partij ook geen begin van bewijs voor dat zij deze personen effectief bekeerd heeft vanuit haar eigen gelovige overtuiging.

Voorts heeft de verzoekende partij aangehaald dat ze het slachtoffer is geworden van een aanval door drie Afghanen in Antwerpen omdat zij vernomen hadden dat ze bekeerd was. Ter staving van dit voorval heeft de verzoekende partij documenten bijgebracht die zij handgeschreven heeft in het Dari op briefpapier van de politie. Tijdens het gehoor maakt de advocaat melding van het gegeven dat er een onderzoek bezig is. Omtrent voormeld onderzoek brengt de verzoekende partij geen nadere informatie bij noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting. De handgeschreven verklaringen van de verzoekende partij zijn op zich geen begin van bewijs dat de verzoekende partij omwille van een vermeende geloofsovertuiging werd geslagen. De verklaringen van de verzoekende partij worden door geen enkel objectief element onderbouwd. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Ook het medisch verslag zegt niets over de achterliggende reden waarop u uw medische klachten heeft opgelopen."

Wat de oom van de echtgenote van de verzoekende partij betreft die op de hoogte zou zijn van de vermeende bekering van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat: "Wanneer u na Mojtabad zijn bezoek aan de kerk in Brussel te horen had gekregen dat de aarde rond was, besloot u uw echtgenote te contacteren. U wou dat ze aan de broer van uw oom langs moederszijde, die een mullah is in Afghanistan, vroeg om de beweringen van Mojtabad naar waarheid te schatten (CGVS, p. 5). Uw echtgenote verblijft namelijk bij uw neef langs moederskant, in Qalai Musa, Kabul, zo zegt u (CGVS, p. 2-3). Deze verklaringen zijn zeer opmerkelijk in het licht van uw verklaringen in het kader van uw voorafgaande asielaanvragen. In het kader van uw derde asielaanvraag deelde u namelijk mee dat uw vrouw en kinderen bij uw neef in Teheran, Iran, verbleven. Jullie waren in 2005 samen uit Afghanistan vertrokken (verklaring DVZ derde aanvraag, dd. 18/11/2014, vraag 15). Ook uw advocaat benadrukte in zijn verzoekschrift op 14 december 2014 het verblijf van uw gezin in Iran, in het kader van uw derde asielaanvraag. Ook in het kader van uw vierde asielaanvraag vermeldde u dat uw echtgenote in Iran verbleef. In Afghanistan had u enkel een oude en zwakke oom die zich moeilijk kan verplaatsen, zo stelde u (verklaring DVZ vierde aanvraag, dd. 07/04/2015, vraag 17 & 21). Opnieuw onderstreepte uw advocaat, in het kader van uw vierde asielaanvraag, in zijn toenmalig verzoekschrift van 10 mei 2015 uw beweringen over hun verblijf in Iran. In het kader van die verklaringen is het dan ook uiterst vreemd dat uw echtgenote plots weer met uw kinderen in Kabul zouden verblijven. Meer zelfs, in het kader van uw vijfde asielaanvraag haalde u bij het invullen van de verklaring DVZ geen wijziging in uw familiale situatie aan (verklaring DVZ vijfde aanvraag, dd. 11/04/2016, vraag 15), u meldde niets over een eventuele verhuis van Iran naar Afghanistan toen u vertelde dat u om de twee dagen contact hebt met uw echtgenote (verklaring DVZ vijfde aanvraag, vraag 20) en greep ook de kans om over haar verhuis te praten niet aan toen u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gevraagd naar de verblijfplaats van uw echtgenote (CGVS, p. 2-3). U haalt dus nergens aan dat uw vrouw in tussentijd terug zou zijn verhuisd van Iran naar Afghanistan en lijkt dus in het kader van uw vijfde asielaanvraag gewoon vast te houden aan de verklaringen die u

tijdens uw eerste en tweede asielaanvraag hebt verteld, maar die u in het kader van uw derde asielaanvraag hebt aangepast (verklaring DVZ derde aanvraag, dd. 18/11/2014, vraag 15). Gezien de verblijfplaats van uw echtgenote een cruciaal element uitmaakt in uw bekeringsproces, wordt door deze tegenstrijdige verklaringen niet alleen de wijze waarop u bekeerd bent ondermijnd, maar wordt ook uw bewering dat uw familie op de hoogte zou zijn over vermeende bekering van tafel geveegd. In het kader van uw vijfde asielaanvraag zegt u namelijk dat kennissen van u uit Antwerpen tegen de oom van uw echtgenote in Kabul verteld hadden over uw bekering, waarna uw echtgenote door jullie familie bedreigd werd met de melding dat als het waar was wat ze gehoord hadden, ze van u diende te scheiden (CGVS, p. 3). Gezien u in het verleden steevast beweerde dat uw echtgenote in Iran verblijft, kan aan deze feiten evenmin geloof worden gehecht." In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat haar familie niet meer in Iran verblijft daar het onmogelijk was om daar te leven "zonder papieren". In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt van voormelde beweringen. Ook laat ze na te preciseren wanneer haar familie nu naar Afghanistan verhuisd is. Het zijn blote beweringen die niet door enig begin van bewijs gestaafd worden.

Uit het voorgaande is immers gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan een oprechte bekering tot het christendom in hoofde van de verzoekende partij. Aangezien het opportunistisch karakter van deze beweerde bekering reeds meermaals is komen vast te staan, kan niet worden ingezien waarom de verzoekende partij ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst niet gewoon haar eerdere, geloofsovertuiging zou kunnen opnemen. De verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat zij door de buitenwereld/de mensen in haar land van herkomst zou worden gepercipieerd als een bekeerling tot het christendom.

Voorts legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: haar doopcertificaat, een brief van de pastoor, foto's van haar doop, mailverkeer met de pastoor en een brief van S. M. en een begeleidende brief van verzoekers advocaat. Bij brief van 22 oktober 2018 legt de verzoekende partij nog een aantal foto's op een USB-sleutel neer. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een handgeschreven brief van een geloofsgenoot neer. Het doopcertificaat, de foto's, de communicatie met de pastoor en de brief van S. M getuigen slechts van een formele bekering en, gezien voorgaande vaststellingen, niet van een werkelijke, verinnerlijkte bekering. De Raad kan begrijpen dat een asielzoeker bij een kerkgemeenschap hulp, bescherming en affectie zoekt en vindt, maar dat is nog niet hetzelfde als een oprechte bekering. Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "*Uw advocaat verwijst in zijn nota nog naar uw verblijf in een kerk, toen u bescherming zocht. Er moet worden opgemerkt dat deze verklaring reeds in het kader van uw vierde asielaanvraag werd aangehaald en ook reeds werd beoordeeld. De andere punten die uw advocaat aanhaalt passen binnen de verklaringen die u heeft afgelegd naar aanleiding van uw vijfde asielaanvraag.*"

Wat het beeldmateriaal op de USB-sleutel betreft en de handgeschreven brief die ter terechtzitting wordt neergelegd, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden voormelde stukken, door de Raad niet in overweging genomen. Daarenboven is het beeldmateriaal van slechte kwaliteit waardoor de beelden niet heel zichtbaar zijn. Ter terechtzitting wordt de verzoekende partij hierop gewezen, brengt zij geen verweer tegen dit element.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan er geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in hoofde van de verzoekende partij vastgesteld worden.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: "*de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in*

paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht het volgende stellen, gelet op verzoekers verklaarde herkomst uit het de provincie Balkh: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.*

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar-e Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar-e Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2016, als in 2017 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in het district Chemtal. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De provincie Balkh scoort in zijn geheel relatief laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 10 oktober 2018 (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018; EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Balkh inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De verzoekende partij voegt geen informatie waaruit kan blijken dat bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Balkh niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Betreffende de verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij, naast de hoger ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten, geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS